

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2006/112/WE⁽¹⁾ oraz zasady neutralności podatkowej i proporcjonalności w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym stoją na przeszkodzie praktyce administracyjnej i/lub wykładni przepisów prawa krajowego, zgodnie z którymi odmawia się zbadania i przyznania prawa do zwrotu VAT wynikającego z korekty transakcji dokonanych w okresie poprzedzającym okres poddany kontroli i który został objęty kontrolą podatkową, w wyniku której organy podatkowe nie stwierdziły nieprawidłowości mających wpływ na zmiany podstawy opodatkowania VAT, pomimo iż te przepisy należy interpretować w ten sposób, że organy podatkowe mogą przeprowadzić ponowną kontrolę w odniesieniu do okresu poprzednio objętego kontrolą w oparciu o dodatkowe informacje uzyskane w wyniku współpracy organów i instytucji państwowych?
- 2) Czy dyrektywę 2006/112/WE oraz zasady neutralności podatkowej i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się, w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, krajowym przepisom prawa, które nie dopuszczają korekty błędów pisarskich w deklaracjach VAT za okresy podatkowe objęte uprzednio kontrolą podatkową, za wyjątkiem przypadku, w którym korekta następuje na podstawie decyzji w sprawie zastosowania środka przekazanej przez organ kontroli podatkowej w ramach przeprowadzonej poprzednio kontroli?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. 2006 L 347, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2016 r. w sprawie T-112/13,
Mondelez UK Holdings & Services Ltd/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej,
wniesione w dniu 22 lutego 2017 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej**

(Sprawa C-95/17 P)

(2017/C 161/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Mondelez UK Holdings & Services Ltd, dawniej Cadbury Holdings Ltd; Société des produits Nestlé SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- obciążenie Mondelez UK Holdings & Services Ltd kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie art. 36 zdanie pierwsze Statutu Trybunału Sprawiedliwości

Sąd oparł swój wyrok na sprzecznym rozumowaniu, przyjmując z jednej strony, że „dowód może zostać przedstawiony w odniesieniu do wszystkich zainteresowanych państw członkowskich łącznie”, z drugiej jednak strony wymagając, aby uzyskanie przez znak odróżniającego charakteru zostało wykazane dla każdego z państw członkowskich z osobna (zob. pkt 139 zaskarżonego wyroku).

Naruszenie art. 7 ust. 3 oraz art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾

Sąd błędnie zastosował orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości wynikające z wyroku z dnia 24 maja 2012 r., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG/OHIM, C-98/11 P, EU:C:2012:307, pkt 62, 63 (zwanego dalej „wyrokiem w sprawie Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli”), wymagając przedstawienia dowodu na uzyskanie przez znak odróżniającego charakteru w każdym z państw członkowskich z osobna.

Sąd powinien był zbadać, czy dowody przedstawione przez właściciela unijnego znaku towarowego potwierdzają uzyskanie przez znak charakteru odróżniającego w całej Unii Europejskiej, bez względu na istniejące granice krajowe.

Skupiając się tylko na rynkach krajowych, Sąd błędnie pominął okoliczność, że terytorialny zakres rozpoznawalności znaku towarowego jest tylko jednym z kryteriów branych pod uwagę przy dokonywaniu oceny, czy znak uzyskał odróżniający charakter w następstwie używania w całej Unii Europejskiej. Sąd popełnił zatem błąd, nie uwzględniając kryteriów mających znaczenie w kontekście „jednolitego rynku”, w szczególności (i) części odbiorców, co do których wykazano, że znak towarowy jest im znany, w porównaniu do ogółu konsumentów w Unii Europejskiej; (ii) znaczenia geograficznego oraz rozkładu obszarów, co do których uzyskanie odróżniającego charakteru przez znak zostało wykazane; oraz (iii) gospodarczego znaczenia obszarów, co do których uzyskanie odróżniającego charakteru przez znak zostało wykazane dla danej części europejskiego rynku towarów i usług.

Rozwiązania przyjętego w zaskarżonym wyroku nie da się uzasadnić publicznym interesem, na którym opiera się rozpatrywana bezwzględna podstawa unieważnienia prawa do znaku. Istnieją mechanizmy pozwalające na zrównoważenie prawa właściciela unijnego znaku towarowego do dochodzenia swoich wyłącznych praw nawet w tych państwach członkowskich, w których uzyskany przez unijny znak towarowy odróżniający charakter różni się od odróżniającego charakteru uzyskanego przez ten znak w innych państwach członkowskich.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2016, L 79, s. 44; Dz.U. 2016, L 261, s. 10).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja),
w dniu 27 lutego 2017 r. – Messer France SAS, następca prawny Praxair/Premier ministre,
Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances, Ministre de
l'environnement, de l'énergie et de la mer**

(Sprawa C-103/17)

(2017/C 161/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Messer France SAS, następca prawny Praxair

Strona pozwana: Premier ministre, Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances, Ministre de l'environnement, de l'énergie et de la mer

Pytania prejudycjalne

„1. Czy jeżeli państwo członkowskie, które po wejściu w życie dyrektywy 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. (¹), nie ustanowiło żadnych przepisów mających na celu wprowadzenie akcyzy za zużycie energii elektrycznej, ale utrzymało w mocy pośredni podatek, który wraz z lokalnymi podatkami obciążał to zużycie:

— to zgodność rozpatrywanego podatku z dyrektywami 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. (²) oraz z dnia 27 października 2003 r. należy ocenić w świetle warunków ustanowionych w art. 3 ust. 2 dyrektywy z dnia 25 lutego 1992 r. dla „innego pośredniego podatku» — mianowicie realizacji jednego lub wielu szczególnych celów oraz zgodności z zasadami opodatkowania znajdującymi zastosowanie do podatku akcyzowego oraz podatku od wartości dodanej”

— czy też utrzymanie „innego pośredniego podatku” możliwe jest wyłącznie przy istnieniu zharmonizowanej akcyzy, i wreszcie czy przy takim założeniu, rozpatrywany podatek mógłby zostać uznany za akcyzę, której zgodność z tymi dwoma dyrektywami należałoby wówczas oceniać w świetle ogółu przepisów dokonujących harmonizacji przewidzianych tymi dyrektywami?”

2. Czy podatek akcyzowy od zużycia energii elektrycznej, z którego dochód przeznaczony jest zarówno na finansowanie wydatków związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i z kogeneracji oraz na wprowadzenie geograficznie ujednoczonych taryf, a także obniżanie ceny energii elektrycznej dla gospodarstw domowych o niskim dochodzie, należy traktować jako realizujący szczególne cele, w rozumieniu przepisów art. 3 ust. 2 dyrektywy z dnia 25 lutego 1992 r., powtórzonych w art. 1 ust. 2 dyrektywy z dnia 16 grudnia 2008 r. (³)?